

SCOTT BLOOM
EN DE
DOCHTERS VAN
CHENCHEN

**SCOTT BLOOM
EN DE
DOCHTERS VAN
CHENCHEN**

ROSA MILLER

Brave New Books

Deze roman is fictie. Namen, personages, culturen, bevolkingsgroepen, locaties en gebeurtenissen, etc., komen voort uit de fantasie van de schrijver of worden gebruikt op een fictieve manier. Overeenkomsten met de werkelijkheid berusten op louter toeval.

Zonder schriftelijke toestemming vooraf van de schrijver is het niet toegestaan om de roman of delen ervan te citeren, te kopiëren, uit te lenen, en/of op te slaan, in welke vorm dan ook.

Eerste uitgave: Augustus 2013

Tweede, herziene uitgave: Augustus 2014

Copyright © Rosa Miller 2014

www.rosamiller.com

ISBN: 9789402103748

Voor Leonard, Pablo en Céline

Dertig jaar eerder

Proloog

De onzekere geluidjes van de pasgeboren baby vullen de kamer. Sunny luistert en wacht gespannen tot de vroedvrouw haar dochtertje in haar armen legt. Ze wil haar voor zichzelf houden en verbergen voor de wereld, maar de deur van de slaapkamer gaat open en haar man komt binnen.

Hij aarzelt even of hij naar haar toe zal gaan, maar dan loopt hij nieuwsgierig naar de tafel waar de vroedvrouw over de baby heen gebogen staat. Hij duwt de vrouw opzij.

“Laat me er eens bij.” Zwijgend staart hij naar de baby en langzaam verandert zijn gezicht in een woedende grimas.

“Blijf van haar af!” zegt Sunny overstuur.

Haar man draait zich om en loopt dreigend op haar af, pakt haar bij de schouders en schudt haar ruw door elkaar. “Alleen zwakke vrouwen baren dochters!” Hij verstevigt zijn grip en doet zijn hand omhoog om haar te slaan.

Sunny probeert zich los te rukken en ze schreeuwt naar de vroedvrouw, “Ga, neem haar mee!”

“Hier met dat misbaksel!” zegt de man.

De vrouw blijft als verlamd staan, de baby in haar armen.

“Ga!” gilt Sunny in paniek, “ga dan!”

Met een grote stap is de man bij de vroedvrouw. Hij trekt de baby uit haar handen en loopt vloekend de kamer uit.

“Nee!” Sunny staat op om achter hem aan te gaan, maar haar benen kunnen haar niet dragen en ze valt krachteloos terug

op het bed. “Ik wil haar vasthouden,” gilt ze, “ik heb haar nog niet in mijn armen gehad.”

Ze slaat haar armen gekruist over haar borst en begint heen en weer te schudden alsof ze haar dochttertje in haar armen wiegt.

“Kom, ik zal je wassen,” zegt de vroedvrouw zacht, “we kunnen ze toch niet tegenhouden.”

“Blijf van me af!”

De vrouw pakt hoofdschuddend haar instrumenten bij elkaar. “Ik kom morgen wel kijken hoe het met je gaat.”

Als ze alleen is, perst Sunny haar lippen tot een smalle streep. Ze voelt hoe het verdriet langzaam uit haar wegvloeit en hoe de leegte die overblijft, wordt opgeëist door een blinde razernij. Haar lichaam wordt koud en koortsig. Ze vervloekt zichzelf omdat ze zwak is, te zwak om hem tegen te houden, en om haar dochttertje te beschermen.

Ze staat op, loopt wankelend naar de keuken, pakt een mes van het aanrecht en gaat naar buiten. Op de akker die aan het huis grenst, ziet ze hem in het licht van de maan, voorovergebogen met een schep in zijn handen. Ze hoort hem snikken terwijl hij verwoed de aarde in de kuil terug schept. Ongemerkt nadert ze hem van achteren, tot ze vlak bij hem is, en ze kijkt langs hem heen. Ze ziet een klein beentje dat wit tegen de zwarte aarde afsteekt en twee verschrikte oogjes die haar aanstaren zonder te knippen, alsof het meisje haar moeder geen moment uit het oog wil verliezen.

De schreeuw die over Sunny's lippen komt, is onmenselijk. Ze doet haar arm omhoog en steekt het mes diep in zijn rug.

Eerste dag

Vreemde vragen

1.

Het is de eerste warme lentedag van het jaar en de vrolijke geluiden van de campus dringen door tot in de collegezaal van The London Business School.

Dr. Scott Bloom staart dromerig naar de vrouw beneden op het podium. Ze loopt heen en weer, in en uit de bundels zonlicht die door de smalle ramen naar binnen vallen. Haar hakken tikken regelmatig op de houten vloer en met haar tengere handen zet ze haar woorden kracht bij. In Scotts verbeelding voert ze een dans op, begeleid door haar hakken, als een flamencodanseres.

Scott vindt haar jurk mooi. Het is een zakelijke jurk maar toch zomers. Haar armen zijn onbedekt en de zoom komt tot net boven haar knieën. Met elke beweging van haar blote en halfblote armen en benen wordt hij een beetje meer verliefd. Zijn ogen gaan naar de zoom van de jurk, waar haar benen in de schaduw onder de stof verdwijnen.

Dr. Jo-Ann Wei loopt terug naar de lessenaar en kijkt even op haar papieren. De schaduw van haar lichaam valt lang over het podium heen, de zaal in, over de hoofden van de studenten, en Scotts aangename gedachten worden plotseling overschaduwd door een beklemmend gevoel. Hij schudt kort zijn hoofd. Wat zit hij nou te dromen? Hij probeert zich te concentreren op de lezing, maar het beklemmende gevoel dringt verder zijn bewustzijn binnen, en dan herkent hij het.

Het gevoel om afgewezen te worden.

Hij zucht gelaten, en voelt zijn maag samentrekken als de herinnering aan zijn laatste romantische avontuur boven komt. Hij was ervan overtuigd dat ze voor elkaar bestemd waren en op het moment dat hij zeker wist dat zij er ook zo over dacht, vroeg hij het haar. "Wil je met me trouwen?"

"Had ik het maar nooit gevraagd," verweet hij zichzelf later, toen hij met een vriend zijn verdriet aan het verdrinken was, "dan was het in ieder geval gebeven wat het was."

"Trek het je niet aan, ze is gewoon niet de ware," troostte zijn vriend hem, "te intelligent, te complex, te alles eigenlijk."

Scott was niet in de stemming. "Hoe kan iemand nou te intelligent zijn," zei hij murw.

"Voor jou, Scott, te intelligent voor jou... Kom op," zijn vriend lachte hem opbeurend toe, "laat haar los en doe toch niet zo krampachtig, dan kom je er wel overheen."

"Hoe kan je zo luchtig doen?" vroeg Scott gekweld, "ik zit hier bijna dood te gaan van ellende en niet voor het eerst. Het gaat altijd mis, het zal wel iets zijn dat ik verkeerd doe, maar ik begrijp gewoon niet hoe het werkt."

"Ik ook niet, maar kijk om je heen. Er zit er vast wel eentje tussen die je een avondje wil troosten."

Scott voelde er niets voor. "Niet voor mij!" en hij nam zich voor om zich voorlopig maar afzijdig te houden totdat hij misschien een keer zijn ware liefde zou ontmoeten.

Een tijdje later sprak hij met een vriendin, die het hem in een paar woorden duidelijk maakte. "Het is niet wat je doet, maar wie je bent," zei ze vriendelijk. "Je bent een aardige vent, maar net iets te aardig, en net iets te zachtmoedig om echt aantrekkelijk te zijn, en ondanks je atletische lichaam, straalt je een soort zwakheid uit."

Het kostte Scott moeite om te antwoorden. "Oh, denk je dat dat het is?"

Ze klopte hem op zijn hand. "Werk eraan, Scott."

Wat kon hij doen? Veranderen in iemand die hij niet wilde zijn? Hij wil de vrouw waar hij verliefd op wordt niet voor de gek houden, door iemand anders te spelen of zichzelf te verschuilen achter een cool masker. Hij is niet cool—hij wil echte liefde, om onvoorwaardelijk te geven en te nemen, wederzijds, en ‘tot de dood ons scheidt.’

“De verhouding tussen meisjes en jongens is helemaal zoek. Er groeit in China een generatie mannen zonder vrouwen op.” Dr. Jo-Ann Wei kijkt op van de lessenaar en haar donkere ogen dwalen speurend langs de rijen studenten. Scott volgt haar blik en wacht het moment af dat ze hem opmerkt. Hij weet dat ze naar hem op zoek is.

Gisteravond hoorde hij haar berichtje op zijn voicemail. Ze nodigde hem uit voor de lezing en na een korte aarzeling vroeg ze of hij daarna nog wat tijd voor haar kon vrijmaken. Ze wilde hem graag spreken over een persoonlijke zaak.

Ze kijkt omhoog naar de bovenste rij. Zodra ze hem ziet, glijdt er een vrolijke glimlach over haar gezicht. Scott Bloom, dertig jaar oud, valt op tussen de studenten in jeans en T-shirt. Hij draagt een keurig gestreken wit overhemd met een onopzichtige das en zijn grijze pak is onopvallend smaakvol. Alleen zijn blonde haar lijkt niet in het plaatje te passen, te weerbarstig om lang in model te blijven.

Hij groet terug met een lach die diepe plooiën in zijn wangen maakt en terwijl hij haar aankijkt, de te intelligente, te complexe en waarschijnlijk ‘te alles’ vrouw, voelt hij een begeerte in zich opkomen om haar dicht tegen zich aan te drukken.

“Sinds het eenkindbeleid is ingevoerd zijn er volgens schattingen van de Verenigde Naties, in China 35 miljoen minder meisjes dan jongens geboren. Denk je eens in, 35 miljoen te weinig meisjes. Onverklaarbaar? Biologisch gezien wel, maar hier zijn andere krachten aan het werk.” Ze laat een stilte vallen en dan sluit ze haar lezing af met een

bescheiden 'dank u wel.' Ze loopt naar de tafel waar de gastheer van de universiteit heeft zitten luisteren.

Zichtbaar gecharmeerd van haar staat de professor half van zijn stoel op als ze gaat zitten.

"Mevrouw Wei, hartelijk dank voor uw uiteenzetting en uw duidelijke standpunt." Hij strijkt een keer onhandig door zijn haar en zijn ogen glijden steeds langs haar lichaam. Het is een oudere man en zijn colbertje, dat hij zo te zien al tien jaar onafgebroken draagt, hangt vormeloos om zijn schouders. "Een inspirerend pleidooi, kan ik wel zeggen, gevoed vanuit een humanitair, of zelfs emotioneel standpunt. Dat is natuurlijk helemaal niet verkeerd, maar laten we eens de economische consequenties in ogenschouw nemen. Is China wel in staat om al haar mensen te voeden en te huisvesten als het eenkindbeleid wordt afgeschaft?"

Dr. Jo-Ann Wei frons. "Uw vraag valt me tegen, professor," zegt ze fel, duidelijk niet van plan om hem te sparen voor het oog van zijn studenten, "want dat achterhaalde misverstand is wel heel eenvoudig te weerleggen met een paar simpele feiten." Ze kijkt hem kil aan, klaar om hem neer te sabelen.

Scott volgt het tafereel aandachtig. Het lijkt wel of ze uit een superieure wereld komt—niet de halfvergane wereld van de professor maar een universum waar schoonheid en intelligentie een onoverwinnelijk pact hebben gesloten en waar een man als de professor nog geen seconde zou overleven. Onrustig gaat Scott verzitten. Misschien kan hij zijn gevoelens voor haar toch maar beter de kop indrukken, nu het nog kan en voordat het weer misgaat.

"Europa kent meerdere rijke landen met een veel hogere bevolkingsdichtheid dan China. Duitsland, Zwitserland en Nederland, maar Engeland ook. Rijk en dichtbevolkt gaan uitstekend samen. Het een kan zelfs niet zonder het ander. Zoals u weet is China rijk aan het worden. Er is nog een gigantische hoeveelheid ruimte beschikbaar om verder te groeien, en bovendien toont recent geologisch onderzoek aan

dat er onvermoede hoeveelheden natuurlijke rijkdommen voorhanden zijn. Geboortebeperving als economische noodzaak is een fabeltje. Het is eerder andersom, professor, er zijn meer Chinezen nodig om het land tot volle economische bloei te brengen.” Ze zwijgt en kijkt de professor aan, klaar om een volgende misvatting te ontkrachten.

Hij kucht een keer ongemakkelijk, op zoek naar woorden. “Kijk eens aan, meer Chinezen dus, als ik het goed begrijp. Misschien had ik beter kunnen vragen of de *wereld* straks wel alle Chinezen kan huisvesten.” Hij lacht stijfjes, en na nog een paar vragen uit de zaal sluit hij het college af.

De studenten pakken hun spullen bij elkaar en lopen naar de uitgang. Scott daalt tegen de stroom in, de trap af naar het podium.

“Dokter Bloom?” Ze komt met uitgestoken hand op hem af, “hartelijk dank dat u gekomen bent.”

Haar handdruk is stevig en past bij de krachtige bewegingen van haar podiumdans. Het is alsof ze meer energie heeft dan haar tengere lichaam kan vasthouden en ze de omgeving van lading voorziet. Haar ogen zijn zachtaardig en lijken te zeggen dat al die kracht maar een façade is. Nu hij haar van dichtbij bekijkt, voelt hij zich nog meer tot haar aangetrokken dan daarnet. Iets zegt hem dat ze lief en vriendelijk is, en op de een of andere manier lijkt het of hij de zielsverwant heeft gevonden, waar hij al zo lang naar op zoek is.

“Het is me een genoegen,” zegt Scott, en hij nodigt haar uit voor een kop thee op een terras op de kade van de Thames.

In plaats van te antwoorden kijkt ze de zaal rond. Iedereen is vertrokken en er komt een conciërge binnen die de verlichting begint te inspecteren. Dan kijkt ze Scott weer aan.

“Kunnen we elkaar ergens onder vier ogen spreken?”

Scotts wenkbrauwen gaan even omhoog, en hij knikt. “Als u dat prettiger vindt.”

“Bent u misschien met de auto?”

“Ja, hij staat beneden in de parkeergarage.”

Ze legt haar hand op zijn onderarm. “Dan zie ik u bij de uitrit. Het is beter dat we niet samen gezien worden.”

Scott staart een kort moment naar haar hand en dan kijkt hij haar verbaasd aan. “Niet samen gezien worden? U bedoelt—” Hij maakt zijn zin niet af omdat hij er geen idee van heeft wat ze kan bedoelen, en de druk van haar hand op zijn arm maakt zijn verwarring nog groter.

Met een glimlach haalt ze haar hand weer weg en ze draait zich om. Terwijl hij haar nakijkt, vraagt hij zich af waarom ze zo geheimzinnig doet en wat die ‘persoonlijke zaak’ kan zijn waarover ze hem wil spreken. Vervuld van een vrolijke nieuwsgierigheid neemt hij de lift naar de parkeerkelder.

2.

“Love is such a beautiful thi-i-i-ing...”

De smekende stemmen van de Bee Gees klinken uit de radio, zodra Scott de Land Rover start. Hij glimlacht en zingt zacht mee terwijl hij de parkeergarage uitrijdt. Bij de slagbomen ziet hij haar staan, een elegant silhouet omarmt door de gouden stralen van de laagstaande zon.

Love is such a beautiful thi-i-i-ing...

Hij klikt het portier voor haar open en ze stapt met een vloeiende beweging in. Nog voordat ze zit, beweegt haar hand naar het volumeknopje en draait ze de muziek uit. Scott kijkt haar aan van opzij. “Vind je het niet mooi?”

“Nee,” zegt ze met een verontschuldigende glimlach, “ik hou niet van muziek.”

“Helemaal niet?” vraagt hij verbaasd.

Ze schudt haar hoofd. “Nee.”

Hij wacht of er nog een toelichting komt, maar ze zwijgt en kijkt naar buiten. Zonder door te vragen manoeuvreert hij de

auto behendig door het verkeer van Londen en even later rijden ze de stad uit.

“Nou,” verbreekt Scott de stilte na een tijdje, “waar waren we ook al weer gebleven, Dokter Wei?”

“Jo-Ann, ik heet Jo-Ann.”

“Scott...”

“Oké, Scott,” zegt ze en ze staart een moment nadenkend voor zich uit. “Toen ik vijf was,” begint ze, “was er een volkstelling in het district waar ik woonde. Ons dorp lag in een afgelegen bergstreek, maar de inspecteurs uit ons district waren onverbidlijk. Een tweede kind zoals ik, werd niet getolereerd. Een week voordat ze bij ons zouden komen, nam mijn moeder me mee. Ze had onderdak voor me gevonden bij een weeshuis en zodra de volkstelling achter de rug zou zijn, zou ze me weer komen halen.” Ze stopt en er is een lichte trilling in haar stem als ze verder gaat. “Tenminste, zo herinner ik het me, maar ik heb het niet goed begrepen—ze is me niet meer komen ophalen.” Jo-Ann trekt berustend haar schouders op. “Het maakt niet uit. Ik ben goed terecht gekomen en dat kunnen niet alle ongewenste meisjes zeggen.”

Scott, getroffen door haar verhaal, kijkt naar haar gezicht, maar het verraadde geen enkele emotie. “Ze komen hier toch vaak als adoptiekinderen?”

“Als ze geluk hebben,” antwoordt ze. Haar stem is weer rustig en dan lacht ze opgewekt. “Wist je trouwens, dat de Chinese jongetjes 'Kleine Keizers' worden genoemd? Bij alles wat ze doen staan papa, mama en twee stel grootouders te juichen. Al hun wensen worden ingewilligd en ze worden nauwelijks gecorrigeerd. Op hun tiende kunnen ze hun eigen billen nog niet afvegen.” Jo-Ann kijkt hem spottend aan. “Laatst pleegde een tienjarig jongetje zelfmoord omdat zijn moeder hem snoepgoed weigerde. Werd ze eindelijk verstandig, maar helaas wat te laat!”

Scott zwijgt een tijdje, in verwarring gebracht door haar vrolijkheid en dan herinnert hij zich een artikel over een rel in een Chinese fabriek. "Ik las laatst over zelfmoorden omdat er een conflict was over het loon."

Ze knikt. "Dat zou goed kunnen. Onder Chinese jongens en jonge mannen is zelfmoord doodsoorzaak nummer één. Het zijn gefrustreerde, door en door verwendde jongens die gewelddadig worden als er iets gebeurt dat ze niet zint." Ze laat een lange, afkeurende zucht ontsnappen.

"Een gevolg van hun opvoeding, denk je?"

Ze schudt haar hoofd. "Als je zelfmoord pleegt, dan kan je dat alleen maar je zelf aanrekenen, nietwaar?" Jo-Ann lijkt geen antwoord te verwachten en kijkt naar buiten. "Waar zijn we eigenlijk?"

Ze rijden op een landweg met aan weerszijden bomen. Pas nu merkt Scott dat hij ongemerkt naar huis rijdt.

"Ik geloof dat ik naar huis rijd. Wat vind je, heb je zin om bij mij wat te gaan eten? Dan bel ik even dat ik eraan kom en een gast mee breng."

Met een snelle hoofdbeweging kijkt ze hem aan. "Naar huis bellen? Maar je bent toch niet getrouwd?"

Hij schudt zijn hoofd. *Zou het op mijn voorhoofd staan?* vraagt hij zich verwonderd af. "Nee, dat niet, maar Edgar, mijn butler, wil graag weten of ik thuis kom voor het eten en of ik gasten mee breng." Op hetzelfde moment herinnert hij zich dat hij vroeg op de avond een afspraak heeft, maar hij neemt zich voor die straks wel even af te bellen.

"Ah, je butler." Jo-Ann ontspant zichtbaar.

"Is dat een ja?" Hij kijkt haar verwachtingsvol aan.

Ze knikt. "Ja, dat is een ja."

3.

Het is bijna donker geworden. Jo-Ann kan de omgeving nog maar nauwelijks onderscheiden. Alleen de smalle, bochtige weg wordt verlicht door de koplampen van de Land Rover.

‘Eigen weg’ leest ze op een bordje in de berm.

Ze bekijkt Scott tersluiks van opzij en neemt hem een tijdje keurend op. De oranje gloed van het dashboard vervaagt zijn trekken. Alleen de brede, bijna borstelige wenkbrauwen onder het warrige haar, geven zijn gezicht diepte. Hij lijkt op de foto’s die ze op het internet van hem heeft gezien. Misschien iets knapper, oordeelt ze even later, met uitzondering van die wenkbrauwen.

Scott gaat langzamer rijden.

Er doemt een smeedijzeren hek op dat dwars op de weg staat. De poort gaat geruisloos open en sluit weer automatisch als ze erlangs zijn. Ze rijden verder over een smaller pad. De begroeiing wordt dunner en Jo-Ann ziet een laag en modern huis, gebouwd van hout en glas. Vanachter de glazen wanden schijnt het licht uitnodigend naar buiten. Aan de ene kant van het huis is het blauwe oppervlak van een overdekt zwembad te zien, en aan de andere kant de luxe ingerichte woonkamer. Een wand van de woonkamer is opgevouwen en de kamer gaat naadloos over in een terras, omzoomd door dennenbomen met bruinrode stammen en hoge, donkere kruinen. Honderd meter verderop houdt de tuin met een scherpe lijn op, en daarachter is de zee, die groots en somber tegen de oranje avondlucht afsteekt.

“Wow,” zegt Jo-Ann en ze stapt de auto uit als Scott het portier voor haar openhoudt. De frisse zeelucht komt haar tegemoet en ze ademt een keer diep in.

Scott ziet haar blik en opeens lijkt het of zijn huis mooier is dan normaal, gelukkiger voor zover dat van toepassing kan zijn op een huis.

“Wat een uitzicht,” zegt ze verrukt, “in het weeshuis waar ik ben opgegroeid, is het enige uitzicht de rotswanden om ons heen.”

“Waar was dat?” vraagt hij nieuwsgierig. Hij wil wel alles van haar weten.

“In het Chenchen gebergte in het—” Ze stopt midden in haar zin en geschrokken duwt ze zichzelf plat tegen de auto aan. Met ingehouden adem kijkt ze naar de husky die razendsnel op hen afrent.

Scott reageert met een handgebaar en de husky houdt in. “Braaf Leba,” zegt hij als de hond gehoorzaam naast hem gaat zitten en hij klopt haar op de hals.

“Gaat het?” vraagt hij bezorgd aan Jo-Ann.

Er gaat een huivering door haar heen. “Sorry—”

“Ik denk dat ik dat beter kan zeggen. Zal ik haar opsluiten?”

Jo-Ann schudt haar hoofd. “Het is al goed. Stel je voor, schrikken van een hond.” Ze kijkt er vragend bij alsof ze het zelf niet begrijpt en samen lopen ze in de richting van het huis.

De butler staat hen op het terras op te wachten. “Het diner kan over een half uur worden opgediend, mijnheer.”

“Prima, Edgar. Jo-Ann, doe je mee met een glas wijn? Het is wat laat geworden voor thee.”

Ze knikt en loopt het terras een stukje op.

“Ga zitten,” zegt Scott en hij gebaart naar de comfortabele banken in de woonkamer, “ik moet nog even een telefoontje plegen.”

Scott loopt het huis in en Jo-Ann hoort zijn voetstappen verdwijnen. Als hij weg is, kijkt ze achterom naar de plek waar de husky is gaan zitten, maar hij is weg. Oplettend speurt ze de tuin af en even later ziet ze hem rondsnuffelen

onder een groepje bomen, zijn neus op de grond, zijn ogen onderzoekend op haar gericht.

Haar adem stukt in haar keel.

Opeens is ze terug in China, een vijfjarig meisje aan de hand van haar moeder.

“Doorlopen,” zegt haar moeder boos. Jo-Ann begrijpt niet waarom haar moeder al de hele weg zo boos op haar is en zoveel haast heeft. Ze doet haar best om haar niet nog bozer te maken, maar ze struikelt steeds over de boomwortels die dwars over het bospad groeien. Zonder in te houden trekt haar moeder haar omhoog en zo lopen ze verder totdat het bos dunner wordt en ze bij een paar verwaarloosde akkers aankomen, omsloten door steile rotswanden. Een eindje verderop staat een eenzaam maar voornaam huis. Nog voor ze er zijn, gaat de deur open en komt er een vrouw naar buiten die hen tegemoet loopt.

“Dit is Jo-Ann,” zegt haar moeder tegen de vrouw, “ik wil niet dat ze haar vinden.”

De vrouw knikt en pakt Jo-Anns hand vast en trekt haar naar zich toe. “Bij mij is ze veilig.”

Haar moeder knielt voor Jo-Ann neer en omarmt haar, de boosheid is gelukkig verdwenen. “Ik kom je heel snel weer halen, liefje, en tot die tijd zorgt Sunny voor je. Zal je lief zijn?”

’s Nachts in het vreemde bed mist Jo-Ann haar vader en moeder, en haar broer. Ze kleedt zich aan, sluipt naar buiten en vlucht het bos in, en ze springt zo snel als ze kan over de wortels heen, terug naar huis.

Dan hoort ze gehuil.

Ze stopt verschrikt en kijkt in het rond. Thuis kan ze de wolven ook horen, maar dan ligt ze veilig in haar bedje. Waar kan ze heen? In paniek klimt ze een boom in. Het gehuil komt dichterbij en even later ziet ze een troep wolven tussen de stammen verschijnen en op haar afkomen. Ze gilt van angst als de wolven onder de boom halt houden en haar met hun

lichte ogen aankijken. De prooi kan hen niet meer ontsnappen. Jo-Ann trilt over haar hele lichaam en klemt haar armen om de stam heen, bang dat ze valt. De nacht duurt eindeloos en pas als de zon opkomt, geven de wolven het op.

“Jo-Ann! Jo-Ann!” hoort ze een eeuwigheid later roepen. Het is Sunny. “Kom maar naar beneden, dan gaan we terug naar huis.”

Dolblij dat verschrikkelijke nacht voorbij is, en dat ze naar huis mag, klimt ze uit de boom. Maar thuis is het weeshuis.

Op een avond als Jo-Ann stilletjes op haar bed zit, komt Sunny bij haar zitten en slaat ze een arm om haar heen. De omhelzing van de vreemde vrouw maakt dat ze haar moeder nog meer mist.

“Jo-Ann, je moeder komt je niet meer halen,” fluistert Sunny nauwelijks hoorbaar, alsof het fluisteren de boodschap draaglijker maakt, “vanaf nu zal ik voor je zorgen.”

Jo-Ann kijkt strak voor zich uit en vecht tegen haar tranen. Ze wil niet dat de vrouw haar gaat troosten. Ze wil dat die vreselijke arm van haar schouders afgaat en ze wil zo snel mogelijk alleen zijn. Sunny kijkt naar Jo-Anns strakke gezichtje.

“Niet huilen, meisje,” zegt Sunny en ze kust een traan weg die nu toch over haar wang loopt. “Ik zal je moeder zijn, en ik zal je tranen wegvegen.”

Het wordt killer en Jo-Ann wrijft haar armen warm.

“Zal ik u alvast inschenken?” De butler haalt haar uit haar eenzame gedachten en ze loopt achter hem aan het huis in. Hij schenkt een glas gekoelde witte wijn voor haar in en biedt het haar aan op een zilveren dienblaadje. Als ze weer alleen is, gaat ze zitten en met het glas in de hand kijkt ze naar het betoverende uitzicht en ze luistert naar de branding, die in de verte te horen is. Het maakt haar rustig, alsof ze onverwachts thuis is gekomen en nergens meer naar toe hoeft. Misschien is het tijd om opnieuw te beginnen, bedenkt ze zich, en haar

leven opnieuw op te bouwen op een manier zoals ze het graag zou willen. Ze glimlacht. Hier en nu zou een perfecte start zijn.

“Je hebt het jezelf al gemakkelijk gemaakt, zie ik.” Scott staat naast haar en pakt ook een glas. Zijn colbertje is uit, zijn das is af en het bovenste knoopje van zijn overhemd is open. Jo-Ann kijkt naar de krachtige nek in de openstaande boord en ze laat haar blik over zijn schouders gaan. Ze ziet nu pas hoe goed hij gebouwd is. Met nieuwe ogen kijkt ze naar hem op. Zijn blonde haar valt naar voren en omlijst zijn gezicht als de manen van een leeuw. Met een blos van plotseling verlangen houdt ze haar glas omhoog om te toasten.

Hij tikt zijn glas zachtjes tegen het hare en gaat naast haar zitten.

“Ga verder, Jo-Ann.”

“Ah ja,” zegt ze afwezig. Het liefst wil ze de aanleiding voor haar bezoek vergeten en alleen maar naast hem op de bank zitten, en genieten van het uitzicht en de wijn. Hij mag wat haar betreft een arm om haar heen slaan en haar kussen. Haar blos wordt dieper en ze probeert haar gezicht af te koelen met haar hand, koel van het glas. Hoe kunnen haar hersens werken als haar wangen en lichaam in brand staan?

“Gaat het?”

Ze knikt. De twee vriendelijke woordjes maken hem alleen maar nog aantrekkelijker. “Een maand geleden ontving ik een dreigbrief,” zegt ze met een glimlach die op geen enkele manier past bij wat ze zegt.

“Een dreigbrief?” vraagt Scott geschrokken.

Jo-Ann zucht en er verschijnt een donkere blik in haar ogen. “Ze dreigen me te vermoorden als ik niet stop met mijn lezingen.”

Scott kijkt haar onthutst aan. “Wat zeg je nou? Wie, wie zijn 'ze'?”

“We hebben ontdekt dat de brief afkomstig is van een bedrijf dat Chinezen uitzendt naar het buitenland, China Abroad heet het. Ken je het?”

Hij denkt even na en schudt zijn hoofd. “Nooit van gehoord, en wie is ‘we’?”

“Dat zijn wij,” zegt ze eenvoudig, “de meisjes en vrouwen van het weeshuis.”

“Maar je hebt het dreigement naast je neergelegd?”

“Ik laat me niet stoppen.” De donkere blik verdwijnt en ze kijkt hem vastberaden aan, “niets kan me stoppen, Scott.”

Scott voelt een golf van bezorgdheid opkomen. “Maar je bent toch wel naar de politie gegaan, hoop ik?”

Ze schudt haar hoofd. “Geen schijn van kans.”

“Ze kunnen toch wel iets doen om je te beschermen?”

“In ieder geval,” praat ze over zijn vragen heen, “weten we wie de brief heeft verstuurd, maar we begrijpen niet waarom. Het lijkt wel of ik word bedreigd zonder een duidelijk motief en dat maakt het voor mij nog benauwender dan het al is. Dus ik wilde meer weten, en we probeerden binnen te komen bij China Abroad, maar het lukte ons niet. Het is een mannenbolwerk.” Ze stopt en kijkt hem aan. “En dan kom ik op jou.”

“Op mij?” Scotts wenkbrauwen vliegen de lucht in en hij aarzelt een paar seconden. “Begrijp ik goed dat je me vraagt om te infiltreren in een Chinees uitzendbureau en uit te gaan zoeken waarom je met de dood wordt bedreigd?” Het klinkt hem erg onwerkelijk in de oren en hij wrijft vertwijfeld over zijn voorhoofd. “Ik voel me vereerd, geloof ik, en ik wil je graag helpen, maar ik weet niet zeker of ik er wel de meest geschikte persoon voor ben.”

“Je hoeft alleen maar te doen wat je altijd doet.”

Scott kijkt haar vragend aan. “Ik geloof niet dat ik al eens—”

Ze onderbreekt hem. “Maar je doet interviews. Ik dacht dat je misschien de baas van China Abroad kan interviewen en dat

je op die manier kan achterhalen wat erachter zit. Je zou me enorm helpen, Scott. Het is Evan Mil, je kent hem wel.”

De naam zegt hem niets, maar klinkt hem ook niet helemaal onbekend in de oren. “Ik ken hem geloof ik niet.”

Ze kijkt hem vertwijfeld aan. “Niet? Weet je het zeker? Ik dacht—ik bedoel, hij is een Engelsman en heel bekend. In China tenminste, iedereen kent hem daar.”

Ze legt haar hand weer op zijn onderarm. Hij legt spontaan zijn eigen hand erbovenop om te voorkomen dat ze hem terugtrekt.

“Wil je me helpen, Scott, alsjeblieft?”

“Natuurlijk wil ik je helpen, Jo-Ann, heel graag zelfs—” Hij wil nog een keer zeggen dat hij er waarschijnlijk niet de juiste persoon voor is, maar ze laat hem niet uitspreken. Ze draait zich naar hem toe en drukt haar lippen tegen zijn wang.

“Dank je wel, Scott,” zegt ze zacht.

Hij raakt met zijn vingers de plek aan waar ze hem heeft gekust en zijn bedenkingen verdwijnen langzaam maar zeker naar de achtergrond. Waarom ook niet, vraagt hij zichzelf af, wat is er nou zo moeilijk aan wat ze hem vraagt? Het is een geschenk uit de hemel, dat deze vrouw naar hem toe is gekomen en hem om hulp vraagt.

Hij pakt haar hand en geeft er een tedere kus op.

“Hoe zou ik kunnen weigeren.”

4.

“Weet je zeker dat je liever een taxi neemt? Ik geef je met alle plezier een lift.” Scott houdt het portier voor Jo-Ann open maar hoopt dat ze niet instapt. Het is de derde keer dat hij het aanbiedt, nog afgezien van zijn aanbod om de logeerkamer in orde te laten maken.

“Doe geen moeite, Scott.”

“Als je erop staat.” Hij sluit het portier achter haar.

Als de taxi wegrijdt leunt Jo-Ann achterover. Ze sluit haar ogen en er verschijnt een gelukkige glimlach op haar gezicht. Ze ziet zijn blauwe ogen weer, hoe hij haar verliefd aankeek tijdens het eten. Is het waar, vraagt ze zich af, keek hij haar verliefd aan of kwam het door het kaarslicht? Of keek zij hem alleen maar verliefd aan? En vond ze zijn wenkbrauwen aan het begin van de avond echt te dik? Ze kan het zich niet meer voorstellen, ze zijn juist heel mooi.

Ze zucht, gaat weer rechtop zitten en met tegenzin pakt ze haar mobieltje uit haar tas.

“Tien uur,” zegt ze zacht, “dan is het in Chenchen—” ze telt het acht uur tijdsverschil mee, “elf, twaalf, één, twee, drie, vier, vijf, zes—zes uur 's ochtends.”

Zonder te aarzelen kiest ze een nummer.

“Jo-Ann?” Sunny klinkt klaarwakker. “Hoe is het gegaan?”

“Volgens plan,” zegt Jo-Ann, “hij gaat ons helpen.”

“Mooi. En, kende hij Evan Mil nog?”

“Nee, dat niet.”

“Niet?” vraagt Sunny verbaasd, “weet je wel zeker dat ze elkaar kennen?”

“Ja Sunny, ik heb een foto op internet gezien waar ze samen op staan, bij een feestje met allemaal zakenlui.”

“Ah,” zegt Sunny, “waarschijnlijk is hij dan toch niet zo snugger als we dachten.”

“Maak je maar geen zorgen. Zijn proefschrift is bijna een westerse versie van Sun Tzu. Hij is geknipt voor de job. Slim, behulpzaam en ook nog eens heel charmant.” Zodra ze het gezegd heeft, heeft ze er spijt van.

Aan de andere kant van de lijn hoort ze een sarcastisch lachje. “Een charmante man nog wel. Straks ga je nog beweren dat er in Engeland zonnige nachten zijn of droge regenbuien.”

Jo-Ann rolt haar ogen geërgerd omhoog en zwijgt.

“En trouwens,” gaat Sunny verder, “jij zou hém toch het hoofd op hol brengen?”

“Ja, dat ging goed,” zegt Jo-Ann, nu weer zakelijk en zonder in details te treden, die Sunny misschien weer van streek maken. Ze wil Sunny geen reden geven om haar van de zaak af te halen.

“Ik had eerlijk gezegd ook niets anders verwacht, maar beloof je me dat je je hoofd koel houdt?”

“Ja, natuurlijk...” Jo-Ann kijkt uit het raampje. Ze is er niet rouwig om dat Sunny haar niet kan zien, zodat ze haar gezicht tenminste niet in de plooi hoeft te houden.

“Je komt toch eerst nog naar huis voordat je weer naar Beijing gaat?” hoort ze Sunny vragen.

“Ja, Sunny.”

“Goed, dan spreken we dan de laatste details nog door.”

Jo-Ann bergt haar mobiel weer op en zucht gelaten.

Tweede dag

Goede vrienden

5.

Onder de ruisende bomen rent Scott in joggingpak zijn dagelijkse route, en Leba rent met hem mee.

Op zijn gezicht zit een glimlach die er maar niet af wil gaan. Gisteravond is hij met Jo-Ann voor ogen in slaap gevallen en vanmorgen is hij er weer mee wakker geworden, alsof ze de hele nacht bij hem is geweest. Nu, speelt hun kennismaking zich in een eindeloze herhaling voor hem af. Hij wil het gevoel dat ze hem gisteravond gaf vasthouden en voorkomen dat de avond vervaagt of een herinnering wordt vol onzekerheden. Nu is alles nog op maar een manier uit te leggen. Haar hand op zijn arm, de plotselinge blos, haar kus—slechts op zijn wang, maar haar lippen zetten hem in vuur en vlam.

“Kom Leba, we gaan ontbijten.”

Hij slaat een pad in dat terug naar het huis leidt en Leba rent voor hem uit, op weg naar de keuken waar zij haar ontbijt krijgt.

Op het terras staat Scotts ontbijt klaar. Een Wedgwood koffiekkan, een bijpassende afdekschaal waaronder een omelet met champignons en tomaat wordt warm gehouden, en *The London Times*. Hij schenkt een kop koffie in, neemt een paar happen van de omelet en slaat de krant open, op zoek naar het interview dat hij gehouden heeft met een Britse oliemagnaat, maar even later vouwt hij de krant weer dicht zonder iets gelezen te hebben. Zijn gedachten dwalen af naar

Jo-Ann. Na het ontbijt gaat hij voor haar aan de slag, zich verdiepen in China Abroad en ene Evan Mil.

Plotseling herinnert hij zich de naam.

“Evan Mil?” zegt hij hardop.

Scott laat het ontbijt voor wat het is, loopt het huis in naar zijn werkkamer en pakt een doos uit een van de boekenkasten, die de muren van vloer tot plafond bedekken. Hij zoekt tussen de zorgvuldig geordende visitekaartjes en even later vist hij er een uit.

“Evan Mil, Directeur Internationale Bevoorrading,” leest hij. Hij staart een tijdje naar het kaartje en stukje bij beetje komt de ontmoeting met Evan Mil terug. Hij werkte voor Logistieke Diensten, herinnert Scott zich, een neutrale naam voor een bedrijf dat operationele diensten verleent aan het Britse leger en de Verenigde Naties. Scott interviewde de bestuursvoorzitter van het bedrijf voor de krant, vanwege het 50-jarig bestaan en tijdens het jubileumdiner maakte hij kennis met Evan Mil, een lange, slanke man, welbespraakt en amicaal. Scott herinnert zich Evan, aan een stuk door pratend, terwijl het ene na het andere glas naar binnen verdween, zonder dat de drank vat op hem kreeg. Op een gegeven werd de drank hem toch de baas, en Evan leunde naar hem toe, alsof hij een geheim ging verklappen. Scott luisterde aandachtig, maar Evan vertelde niets dat Scott niet zelf al begrepen had.

“Het is natuurlijk niet alleen maar de catering—niet alleen de cola en de chips,” zei Evan met een scheve grijns. “Weet je hoeveel munitie een eenheid aan het front per dag nodig heeft? En hoeveel vaten dieselolie? Geloof me, je wilt het niet weten, maar hoeveel het ook is, wij leveren, en we leveren op tijd. Je hoeft bij onze opdrachtgevers niet aan te komen met 'we hebben wat vertraging' of 'onze olieleverancier is failliet dus we kunnen een weekje niet leveren.' Dan gaan er mensen dood, Scott. Daarom zijn wij op alles voorbereid, wij lossen de

problemen al op voordat ze er zijn, wij maken het onmogelijke mogelijk.”

“Je klinkt als een wervende folder,” lachte Scott.

“Een groter compliment kan ik niet krijgen. Van een journalist dan, hè?” Evan klopte Scott vriendschappelijk op de schouder. “Ik mag jou wel, vriend.”

Scott glimlacht bij de herinnering maar dan komt de minder leuke aanleiding om Evan na te trekken weer boven. Hij fronst en loopt naar zijn bureau, zet zijn pc aan en trekt het toetsenbord naar zich toe.

Op de webpagina's van China Abroad leest hij dat het bedrijf een wereldwijd uitzendbureau is voor Chinese expats en op een volgende pagina wordt Evan Mil inderdaad genoemd als oprichter en eigenaar. Scott klikt verder en even later scrolt hij langs een lange lijst met vestigingen. Ze zitten overal. In Beijing, Londen, New Delhi, Kaapstad en nog tientallen andere vestigingen in Afrika, verder nog in Zuid-Amerika en de rest van de wereld. Scott fluit zacht tussen zijn tanden, onder de indruk.

'Mannenbolwerk' noemde Jo-Ann het.

Hij leunt achterover en denkt na over de 35 miljoen te weinig geboren Chinese meisjes, en aan de mannen zonder vrouwen die in China opgroeien. Het doet hem ergens aan denken. Hij staat op, loopt weer naar de boekenkast en zoekt een paar planken af. Dan pakt hij er een dun boekje uit, 'Mannen zonder Vrouwen,' van Ernest Hemingway. Hij bladert er wat door heen en herinnert zich de vechtende en moordende mannen uit de korte verhalen.

Terug achter zijn beeldscherm, begint hij gericht te zoeken en nadat hij een paar zoekwoorden heeft ingetikt, schuift hij zijn stoel aan en begint hij geboeid te lezen.

*De opkomst van de Aziatische vrijgezellen generatie.
Volgens de Verenigde Naties zijn er veel meer mannen
dan vrouwen op de wereld. Het verschil tussen de*

geslachten is vooral te zien in Azië, waar het aantal mannen het aantal vrouwen met 100 miljoen overstijgt. Dat zal een verrassing zijn voor de Westerse wereld, waar de vrouwen in de meerderheid zijn, omdat het sterftecijfer in alle leeftijdsgroepen voor vrouwen lager is.

Nobel Prijs winnares en econoom Amartya Sen, noemt dit verschijnsel in Azië "het mysterie van de verdwenen vrouwen." De Amerikaanse feministe Mary Anne Warren noemt het "vrouwenmoord." Het gebrek aan vrouwen is berucht in noordwest India en ook in het land dat wereldwijd de meeste inwoners telt: China. Stelt u eens voor, tien steden zo groot als Houston, die alleen door jonge mannen bewoond zouden worden—

Hele steden zonder vrouwen? Dat moet de hel op aarde zijn, mijmert Scott, al die mannen zonder vrouwen. Hij kent de frustratie maar al te goed, maar er moet een groot verschil zijn tussen een onbeantwoorde liefde zoals hij die kent, en geen enkele hoop hebben, omdat er gewoon geen vrouwen zijn. Nooit meer een eerste ontmoeting met een mooie, intelligente vrouw, nooit meer een eerste afspraakje. Geen hoop op een vrouw die onder zijn aanrakingen kreunt van genot. Pas nu dringen de cijfers tot hem door, die Jo-Ann gisteren tijdens haar lezing noemde. In een land zo groot als Engeland zou geen vrouw in leven zijn. Hij kan zich nauwelijks voorstellen hoe hij zich dan zou voelen, en met een onaangenaam gevoel leest hij verder.

De geschiedenis biedt een verontrustend antwoord. Volgens de Duitse geleerde Gunnar Heinsohn was de Europese expansie na 1500 het resultaat van een 'male youth bulge', een overschot aan jongens tussen de 15 en 29 jaar. De Japanse expansie na 1914 was het resultaat van een soortgelijk overschot. Tijdens de Koude Oorlog